

4. ЦЪРКВА „СВ. АРХАНГЕЛ МИХАИЛ“

Свещеник Иван Димитров Токмаков - баща (в средата), синът свещеник Ганчо поп Иванов и внукът свещеник Иван поп Ганчев (от дясно). 100 години свещенослужители в храм „Св. Архангел Михаил“ – 1890 - 1990 г. Съзидатели, предводители и творци на църковния, духовен, културен, стопански и социален живот в с. Крушуна.

Църковният живот в селото след Освобождението е свързан с името на **свещ. Иван Димитров Токмаков**. С биографични данни за него не разполагаме. От съществуващите лични документи на рода му узнаваме, че **той**

идва в селото около 1880 г. от с. Градище, където е ръкоположен за свещеник от търновския митрополит Климент. В наличните документи за покупка на имоти се вижда, че той идва в селото вече като свещеник. Населението на Крушуна по това време е нямало къде да черкува. Затова още **през 1886 г. е съставен комитет за построяването на църква.** Комитетът е в състав: председател - свещ. Иван Димитров Токмаков и членове: Никола Янин, Моньо Пенев Аладжов, Дачо Христов Дачев, Христо Стоянов Кафтанжиев и Стоян Гатев. Тъй като **строителството е трябвало да се извърши по стопански начин - с труд и средства от населението,** комитетът започва събирането на помощи. Материал за строежа бил взет от незавършената още джамия, която била съборена. **Явява се следната последователност: за строежа на джамията бил използван материал от разрушения манастир, който пък сега се използва за строителството на църквата.** Фактически **материалът за строителството на църквата е от съществуващия разрушен манастир.**

При по-внимателно наблюдение се вижда, че някои от строителните орнаменти над прозорците са липсвали, та майсторът е трябвало да ги издялва по времето на строежа от друг камък. За такъв бил пазарен майстор от Трявна за 16 000 гроша. Църковната сграда била завършена за две години. През 1893 година се извършва допълнително вътрешната уредба на храма. **Иконите и стенописите са извършени от зограф Васил Генков от Трявна.** Средства за вътрешната уредба и зографа били събрани отново от населението. Изографисан бил куполът, стената на „царската врата“, а нея изработили от дърворезба. Но къде е изработена не можем да установим. С дарения, от населението се закупува и инвентара на храма: **големият полюлей е дар от братята Моньо, Вълчо и Ганю Иванови, „разпятието“ от свещеника и наследниците му.**

На 21 ноември 1890 г. се извършва освещаването, на църквата от търновския митрополит Климент.

За пазител на храма, /патрон/ е избран Св. Архангел Михаил. За **свещенослужител в храма бил ръкоположен свещеник Иван Димитров Токмаков.**

Той изпълнява длъжността си до 1903 г. и напуска поради заболяване. Прието било по традиция, новоръкоположеният свещеник да направи дарение на енориашите си. Тази традиция била изпълнена и **свещеникът започва строителството на „Попската чешма“.** Тя се намираще южно от селото, в подножието на римската крепост „Даръамбаръ“. Названието на кре-

постта – **Даръамбаръ**, е турско, макар че **тя е римско строителство, но запазена до идването на турците**. Била използвана от тях за хамбар на просо, откъдето носи и името си: гаръ - просо, хамбаръ - хамбар т.е. хамбар за просо.

По предания и по думите на на сина на свещеник Иван Димитров Токмаков, свещеник Ганчо поп Иванов, **двете корита на чешмата са изсечени от масивен камък в село Върбовка** край Павликени. Всяко от коритата е дълго по 2 метра с по един чучур. Те са докарани с два чифта впряга биволи от Върбовка до мястото на изграждането на чешмата.

Свещеник Иван Димитров Токмаков

Над чешмата стоеше плоча, върху която беше обозначено: „Ктитор - Иван Д. Токмаков“ и годината на строежа.

На попската чешма момите са идвали за вода с 2 медни съда наричани менци, които са носени с кобилица през рамо. Тук момците са забождали китка, като знак за обич, в косите на любимата.

На тези две корита крушунчани са докарвали на водопой своите домашни животни.

По-късно на 50-ина метра, посока водопадата родът на Вълчовци и Моноровци изгражда втора чешма по подобие на попската - с чучур и перило.

Тези чешми съществуваха до към 1998 година. Водите им не променяха температурата си, което говори, че те са пещерни води. Попската чешма е първата в селото и до това време населението е черпело вода за домашни нужди от селските кладенци. По известни са: Николският геран, Заковият геран, Кушевият геран и др. **Чешмите пресъхват около 1980 г. и по време на строителството на вилата на енергоснабдяване** - Плевен; същите са заринати. Предполагаме, че коритата на чешмите, чучурите и зида не са взети.

Остава в дълг на идващите след нас да разчистят терена и ако всичко е там, чешмата да бъде реставрирана.

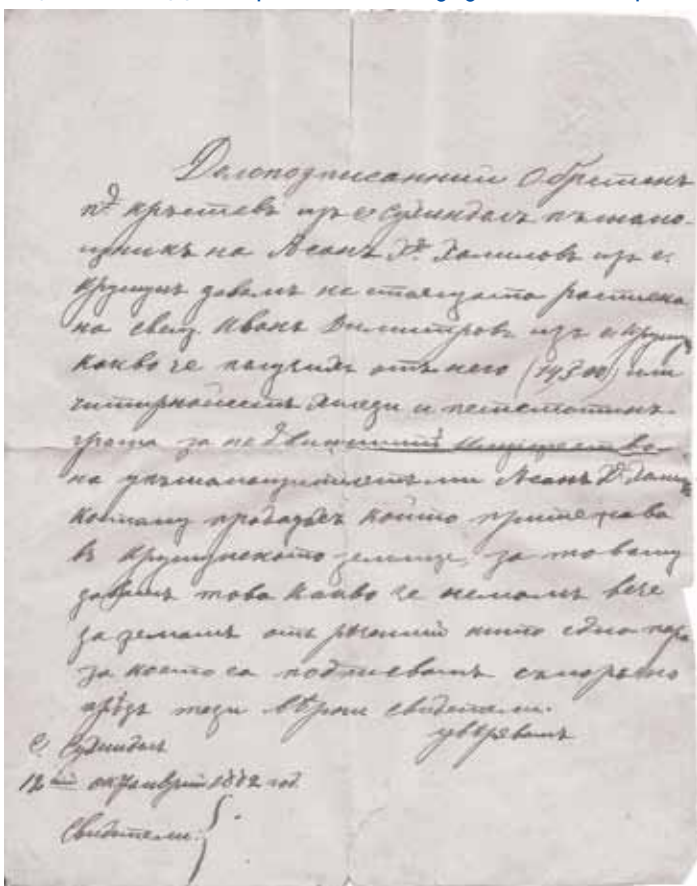
Биографичните бележки за свещеник Иван Димитров Токмаков – коренът на рода и до пето поколение, както и всички коментари, факсимилета на документи и снимки на стр. 10 -26 плюс снимките на стр. 7, 9, 12, 27, 29, 30, 33, 34, 35, 36 са резултат на проучване и изследователска работа на ст.н.с. д.р Ганчо Попов - син на свещеник Иван поп Ганчев

Свещеник Иван Димитров Токмаков има четирима сина: Христо, Ганчо, Цоню и Митю и една гъщеря – Нега.

Предлагаме за малко да се пренесем в живота към времето от края на 19 век.

През 1882 г. свещеник Иван Димитров Токмаков купува за 14 300 гроша от пълномощника на Хасан хаджи Халилов – Обретен поп Кръстев, при тежаваното от него негов и живото имуществото в Крушунското землище. Това се вижда от приложенят документ в оригинал от 12 октомври 1882 г.

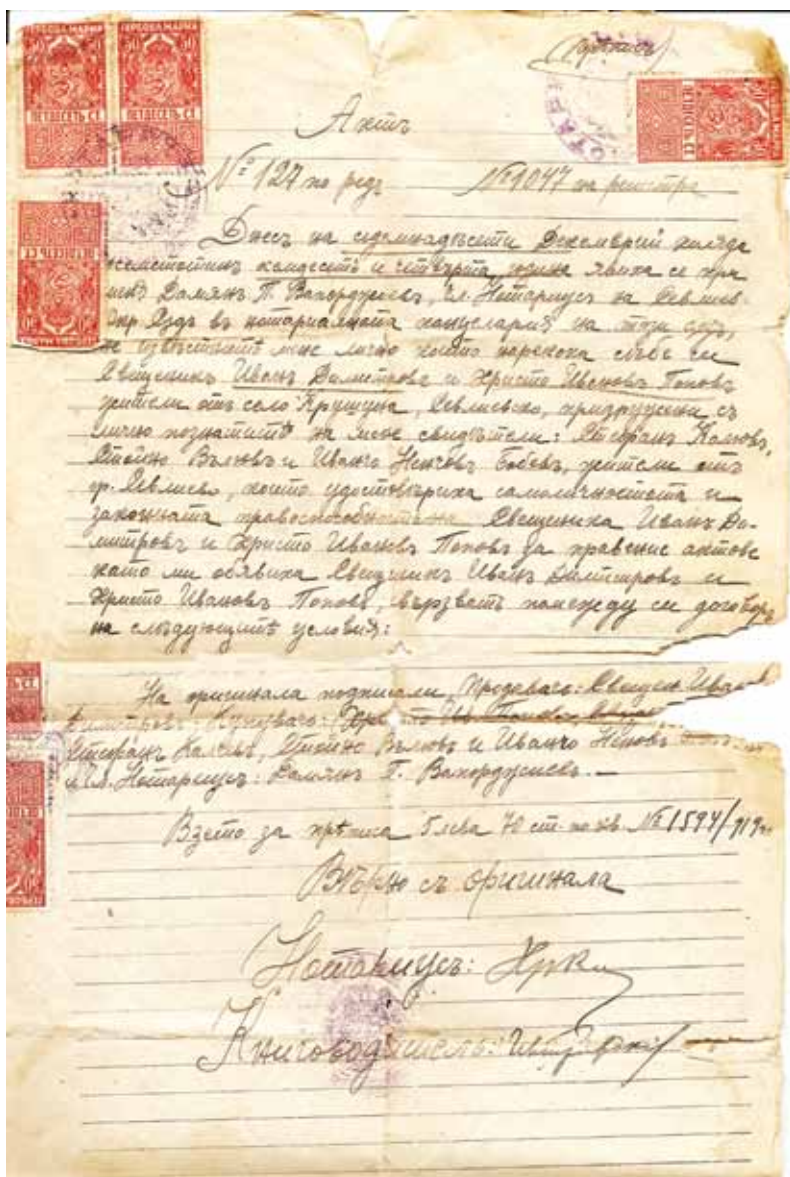
По-късно, през 1884 г., свещеник Иван Димитров Токмаков с Акт №127 от „седемнадесети декември хи-

Документ от 12 октомври 1882 год

ляда осемстотин осемдесет и четвърта година“, продава на сина си Христо Иванов Попов недвижими имоти описани подробно в акта.

За читателя ще представлява интерес да види в оригинал част от този документ за продан.

Акта за прогажбата

Свещеник Иван Димитров Токмаков с Потъкмителна от „14ти ноемврий 1900 г.“ дава на гъщера си Неда 400 лв. за бащино наследство при изрично записано условие, че „няма да дири от днес за винаги както от баща си, тъй също и от братята си, Митя, Христа, Цона и Ганчо п. Иванови никакво бащино наследство.“ Потъкмителна валудна без съд, без нотариус?

Предлагаме на читателя в оригинал Потъкмителната (стр. 13).

Свещеник Иван Димитров Токмаков умира през 1911 г. След напускането му през 1903 г. на негово място, през същата година е ръкоположен за свещеник синът му Ганчо поп Иванов, който преди това е учителствал в селото. Ръкоположен е за свещеник също така от Търновския митрополит Климент. В енорията му влизат селата: Крушуна, Юруклери /сега Кърпачево/ и Лъжене /сега Чавгарци/.

Синът на свещеник Иван Димитров Токмаков, Ганчо поп Иванов роден 1876 г., е записал през 1894 г. Самоковското духовно училище.

Отново се пренесем за миг в ония времена в края на 19 век.

Ганчо поп Иванов прави писмено прошение до Ректора на духовното училище да му бъде издадено „угос-товерение за честност“ което да му послужи за да си „набави“ учебници от книжарницата на Д. Карастоянов, които ще му заплати „веднага, когато получи пари от гома си“. Прилагаме прощението в оригинал (стр. 14).

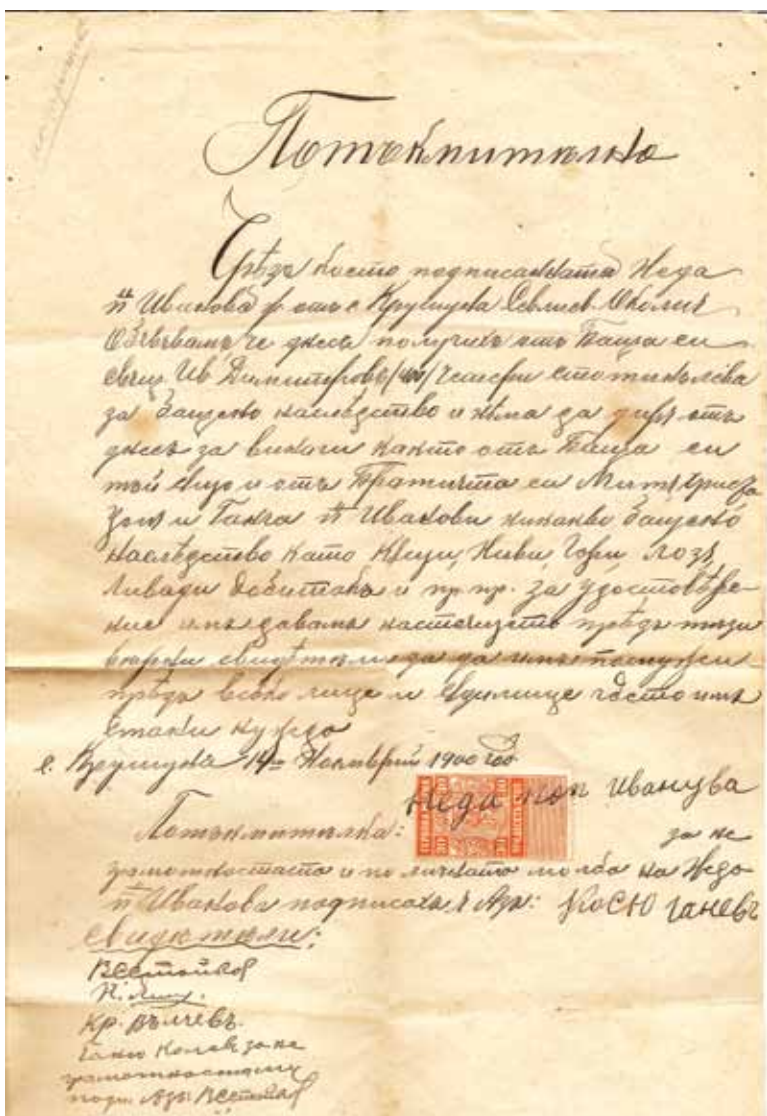

Свещ. Ганчо поп Иванов

Интерес за читателя ще представят и някои разбирания и разсъждения на младите хора в края на 19 век за любовта, за семейството.

Ганчо поп Иванов месец преди завършване на духовното училище, с писмо до свой приятел иска съвет относно предстоящата му женитба.

В писмо от 18.XI.1897 г. (стр. 15) неговият приятел А. Мончев му пише: „Ако ще ставате свещеник, ще Ви моля да не се заразявате със селското невежество ... Вас ще Ви трябва другарка, която поне до някъде да може да отговаря на високото Ви назначение, а тя може да

Потъкмителна

бъде такава самообразована, ако е живяла между общество събудено, общество цивилизовано.“

И по-нататък обобщава: „... с една реч вас ви трябва жена: образована, честна, също свестна, примерна, съзнателна, възпитателка и благородна учителка.“

По-добре тези съвети ще прозвучат в оригинал, за това ги прила-

гам. (стр. 15)

За да се получи по-пълна представа за чувствата на младите в края на 19 век, в оригинал прилагам изповедта на една девойка към Ганчо поп Иванов, вече учител в село Агатово. (стр. 16-17)

И още за вълненията на младите.

Приателя на Ганчо поп Иванов, Петко Беров учител в Юруклери (по-късно преименувано последователно на Уруците, Надежда, Кърпачево), му пише, че неговата любов, след клюки в селото, че няма да я

вземе „тя люби Петра Сяров и до сега го люби, но не тъй приятелю, както вас любеше, а по некак студено.“

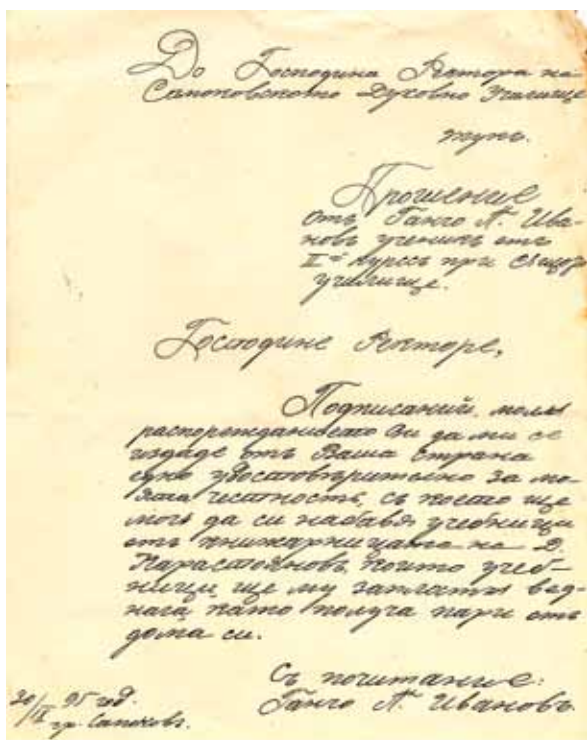
И следва нещо непознато за нас, но любопитно за тяхното време.

„От булите се чул слух, че ще ти вземат Тома. Та да видиш наша Тотка, не се минава покрай нея.“

В оригинал, писмото ще Ви разкрие още за вълненията и разбиранията на младите хора по това време. (стр. 18)

Ганчо за първи път се обръща към баща си с „Милий ми татко“, и завършва за първи път в писмата си с „Твой покорен син“, а то е защото иска да разбере недостатъка на неговата любов, също така моли да му кажат за коя имат толкова мерак, тъй като „на много места сте дали дума, преди да ме попитате ...“

И отново пише „Кажете ми ви мола за коя имате мерак и защо нещете тази“ Накрая се предава и поставя условие тази която искат „... да знае да чете, и да е здрава телесно и да бие на човек в лицето, да не прилича на някоя маймуна.“

Прошение

5^и / 1197 г.
г-р. Саченков

Велики ми Ганчо!
Писмото сѣнь ви получила
отдавна на понощи сѣнь заста
са Данашина рабага та не ми сержа
връне, да ви пиша по често.
Бато знай, че аз много съм благо
дарна за грѣто ми сѣкоуваши -
толкова новими и оскерди аз
вашия животъ, че с. Алатово
знай незаоравилий Ганчо, че твои
тъ скрѣти поблоски и великитѣ ви
дѣла ви правѣта вѣрно незаоравили,
свѣдѣта на олитѣ ми предѣстватъ,
че не мога да некажед поето гужво,
което та е обладвало отъ мѣнута
на нашата раздѣла. На вѣско това
се знаеще, че едни дѣнь ний мѣ
се раздѣлимъ, но не тѣи нѣшто по
мѣнравитѣ ний. Нещинъ-бже свѣре
да си земитѣ здорота се насъ и
прѣидъ.
Знай, че тази наша полѣтѣнка
много те парани и постави
на дългодѣлѣното положениѣ.

Писмо от 5.XI.97 г. (1897)

Времена и нрави!

В оригинала ще почувствате по-добре атмосферата по това време. (стр. 19 и 20)

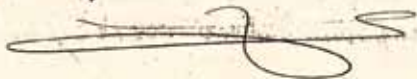
Ганчо поп Иванов е пред завършване на духовното училище в Самоков и баща му има грижа да намери работа на сина.

Прощавам ви и това, че не можете
да пишите, както обичате — то всеки
ден си пише. Няма се научил да
пише по-добре, и ти си забравил как
се пишело безграмотно (баба). По първото
послание аз съм си отговорил, а сега
други съвети съветвам, но дилемата
е твърдо да отговорим по-добре такава
заповед. Може да се даде отговор
и ти ако излезеш по-добре на тема
едно до тогава и аз да излезем по-добре
заповед и аз си съветвам.

Мисля, че е много добре погледна над
свободата и ти опитай да пишеш
само по-добре си.

Надявам се да ти пише по-добре
и съветвам и си съветвам, че трябва
да пишеш.

Ако ти пише по-добре
получил си си по-добре и си
пишеш и забави. Не го да
бъде приятел да по-добре

Писмото от 5.XI.97 г. (1897)- продължение

По този повод на 17.VII.1897 г. му пише: „Прошението и удостоверение
получих и днес отивам в Севлиево при инспектора да предам
кандидатурата и да кажа няколко думи за Вас.“

И още нещо любопитно. От 1896 г. се издава вестник „Младина“ с

18⁶/_{III} 97 год. {
с. Карукиери

Обичний ми поповъ

Грѣна изгуби надежда вече, на
не! причината е пакъ въ нея,
самѣто забвѣцанне бѣше да не,
ходи бѣна на седенки и любѣ
друго, а тѣ напротивъ, кѣто
послужа хората, не гано нѣна
да те зѣни и пр. тѣ забвѣцан
петра сѣрвѣ и до сега по любѣ
но не тѣи приятелю, кѣто съ-всѣ
нѣкѣ по студено нѣи любѣ кѣи
и нѣи и съ утѣрѣцѣния нѣи да на
него, нѣ кѣто нѣи дружи кѣво да
правѣ? Отлаковани сѣ забвѣцан
по миньолитъ вечерѣ нѣ каже
ти ми какъва помощ да те
дамъ. Но инуативата на бу-
лнитѣ нѣи, кѣто знайте по-
рано сѣ е нѣо слухъ, не нѣи ти
зѣна нѣи тѣта, не да видѣи нѣи
тѣта нѣ сѣ нѣна по-край
нѣи. (кѣто нѣи нѣи за вѣнѣ-
нѣи нѣи)

Писмо от 18.III.97 г. (1897)

Милий ми татко.

Отъ давна се бѣхе накарналъ да ви пишвамъ едно
писмо, но се не се решавали да то направя, че ви ще
ми кажете истината, но сто е се мина много
времѣ и ви се ма велитѣ и азъ не знамъ защо е
това нѣщо отъ ваша страна; кажете недостатъ-
ците и азъ ще ви послушамъ на драго
серце, тъй азъ да има що да и кажеа. за
моё оправданне. Прѣдъ всичко ви моля да
ми кажете за какъ имате толкова мѣрка,
защото немога да ви разбера. понеже на
много мѣсто етъ да и два прѣди да ме
попитате и ми кажете лицето козито
ви харесвате. Недегате ми казва само
кога доиде времѣ то е лесно, никакъ не е
лесно спорту мено отъ да и да ти
е лѣво казва едно поеловица.
Времѣто не глѣдан то е рече нде.
и минава. само мѣдан да не ви забави
не прѣ постъпки, защото е много лошо прѣсле
дон мѣмото нѣщо ви по мислитѣ на
лесно, Ама вѣдно едно слѣпки не е еднаво
за вѣдно. за едор се вижда нѣщо е то,
а за дрѣвна обрѣтността.

Писмо на Ганчо поп Иванов

отговорен редактор П. Беров от село Юруклери, с рубрики – вътрешни новини, известия, други важни новини, друга истина, съобщения, хроника, обявления и др. (стр. 22)

И така Ганчо поп Иванов завършил през 1897 г. духовното училище, е назначен учител в с. Крушуна. Той е първият местен учител.

Със заявление от 30 юли 1902 г. Ганчо поп Иванов моли негово ви-

Нам е мисно да влезеш в общата на
 челоства и по видиш какво ти мисли и
 какво е твоя. Но колкото и да е мисно, пак
 собствено ще можеш да работиш дружина се жопи-
 тия нека да се обире, околностите и жемел се
 него по не малко; през това време колкото
 и да се е върнали дружина се не можеш
 да се върнеш.

Пак повтарям българската пословица
 отъ дилеко да ти е леко.

Кога ти ми ви мола за кога имаште
 мерачи и защо ви е мерача твоя? И
 второ защо не щеште твоя.

И ви казвам, че твоя кога нека ти ви
 ази нека ти напрекар до знае да ти твоя
 да е здрава твоясно и да ти на работи
 в лицето да не е триница на твоя
 моимъна.

Твоя нека ти опте рачи в едно
 на кесо време. Ери ми ма е да ви поворе и
 ливно и да ти ви по твоя капто
 мисла се не е нищо лошо.

Твоя поворе ени
 Т. А. Иванов

Писмо на Ганчо поп Иванов - продължение

сокопреосвещенство Св. Търновският Митрополит Г. Г. Антим в гр. В. Търново да бъде избран и ръкоположен за свещеник на енорията с Крушуна през 1903 г. (стр. 21)

Свещеник Ганчо поп Иванов има 4 сина – Димитър, Иван, Станмир, Христо и две дъщери – Нега и Мина. По време на междусъюзническата война е мобилизиран. Жена му Бона със 6 деца почива на 36 години ухапана от бясно куче. Грижата за отглеждането на 6-те деца остава на

До Ваше Високо Църковноуправителство
в. Първоначални Митрополитства С. С. Кръстова, в
гр. Б. Пърново.

Заявление
отъ Ганчо П. Иванов гр.
отъ с. Крушица, Левинска
окаяна.

Ваше Високо Църковноуправителство,

Почерке Ваше кандидатство за свещеник на
вакантната енория в с. Гор. Крушово, Левинска
окаяна, Ваше Духовно Поправителство, но по неговия
избор отъ мене прииман изборите избори; и поне
азъ съмъ желал да се кандидирамъ в избора на
Кръстовата енория и понеже енорията
в с. Крушица, Левинска окаяна, Ваше Духовно
Поправителство, е вакантна и третият ден отъ
тази енория се изборили вече желани да им
дава азъ свещеник; то казано приимане на
ваши Високо Църковноуправителство да казано
отъ избори, изборите и не дава избори, и не реко-
лохител свещеник за тази енория (с. Крушица
гр.)
Като се кандидатвамъ за кандидата ми не азъ
удовлетворена изборите светата ви Духовна и
оставамъ в отливко моя как почитание.

гр. Б. Пърново
30 юли 1902 год.

Почерке Ваше Духовно право:
Ганчо П. Иванов.

Заявление на Ганчо поп Иванов от 30 юли 1902 год.

свещеник Ганчо поп Иванов.

Свещеник Ганчо поп Иванов остава помнен от населението със своята скромност, отзивчивост към проблемите на хората и чувство

Свещ. Ганчо поп Иванов със съпругата си Бона и първородните Димитър и Нега

за обществен дълг. Той е там, където е необходим за развитието на селото. Обичан и уважаван общественик, чието име е свързано с учебното дело, основаването и развитието на читалището един от основателите и първи ръководители на кооперацията, основана като „Земеделско спестовно-заимно гружество „Напредък“, на което той е касиер-деловодител и магазинер на обществени начала до 1927 г. Най-много грижи обаче полага за църквата - от 1903 до 1930 г.

През 1925 г. във връзка с атенатата в църквата „Св. Неделя“ в София безследно изчезва синът на свещеника - Димитър поп Ганчев, виден ге-

ятел на БЗНС. Свещеникът отива да търси сина си в София, стига до тогавашната Държавна сигурност, но вместо информация за сина си получава предупреждение: „Върви си, попе, за да не отидеш при сина си!“. Силно разтревожен за съдбата на сина си, приел с голяма тъга тежката загуба, Ганчо поп Иванов се парализира и умира през 1938 г.

За синовете си е осигурил условия за изключително високо образование за 30-те години на 20-ти век. Първородния Димитър следва право в Софийския университет. В четвърти последен курс, като активен участник в ръководството на БЗНС, през 25-а година е изгорен жив в Обществена безопасност.

Димитър поп Ганчев

Димитър, студент по право, пише до баща си загрижен за образованието на тримата си братя, че и дума не може да става за спиране от училище. И нещо което силна впечатлява – моралът на хората от онази епоха. Написаното от 24 годишен студент „**Аз съм готов да зарежа последния си изпит по право, като се впрегна в работа и сам да ги издържам 2 години, макар, че това ще се отрази зле върху моето образование.**“

Иван завършва духовното училище в Черепишкия манастир и продължава за рода 3-то поколение свещенослужител. Неговият съученик в Черепишкия манастир Стефан Гугов става певец в църквата.

Станимир завършва първия випуск на Стопанска академия „Д. А. Ценов“ в Свищов.

Най-малкият – Христо защитава докторат в Германия през 1943 г. Заема висока и отговорна длъжност в Министерството на транспорта, а по-късно е доцент в УНСС.

Иван поп Ганчев

Станимир поп Ганчев

то работи регистрира собствена фирма „Персонал консулт – Г. Попов“ и продължава научно изследователска, квалификационна и издателска дейност. Понастоящем издава луксозните списания „Фондове Програми Проекти“ и „Човешки ресурси“, които са единствени в страната по

Христо поп Ганчев

По примера на своя баща свещеник и свещеник Иван поп Ганчев осигурява необходимите условия неговите деца да получат добро образование.

Синът му Ганчо Иванов Попов , завършва Стопанската академия „Д. А. Ценов“ в Свищов, защитава докторска дисертация и се хабилитира. Докторската му теза и хабилитизацията са по въпросите на управление на персонала. По тези проблеми има дългосрочни специализации в университета Енс Марсей в Националния център за научни изследвания във Франция и в Университета Ла Сапиенца в Рим.

През 1991 г. със закриването на Научно изследователския институт в който работи регистрира собствена фирма „Персонал консулт – Г. Попов“ и продължава научно изследователска, квалификационна и издателска дейност. Понастоящем издава луксозните списания „Фондове Програми Проекти“ и „Човешки ресурси“, които са единствени в страната по тематичност. Организира национални и международни научно-практически конференции. Изпълнителен директор на фирмата е д-р Яна Гочева, негова дъщеря. Ръководен от нея екип активно работи по усвояване на европейските средства.

Традицията предадена от поколението на свещеник Иван Димитров Токмаков за даване на добро образование на децата се продължава и от сина на свещеник Иван поп Ганчев, Ганчо Иванов Попов.

Дъщеря му Яна, завършва Софийския университет получава докторска степен по биологични науки. Провежда дъл-

Свещеник Иван поп Ганчев със съпругата си Денка

госрочна специализация в Нант и Тулуза във Франция и в Израел. Яна има синове - Явар, студент в Шотландия и Калоян, ученик в Немската гимназия в София.

Второто дете на свещеник Иван поп Ганчев, Милена завършва УНСС и работи по специалността си в Ловеч. Дъщеря ѝ Ива завършва също УНСС, а синът ѝ Румен – ветеринарна медицина в Ст. Загора. Добрите традиции продължават децата им. Мира, дъщерята на Румен е студентка в НБУ, а Александър – синът на Ива е ученик.

С протоколно решение №7 от 20.XII.1938 г, настоятелството взема решение починалият свещеник Ганчо Иванов Попов да бъде погребан с принадлежащото му църковно облекло, безплатно, като в ковчега му се постави новозакупен кръст, Въздух, и Служебник. Всичките тези неща се отпускат заради неговата „усърдна, ползотворна и старателна служба“.

От 1930 г. за свещеник е ръкоположен синът на свещеник Ганчо поп Иванов, Иван поп Ганчев. Ръкополагането му се извършва от Ловчанския митрополит Максим, сега патриарх на БПЦ.

Той продължава делото на предците си, полага огромни грижи за

Свещеник Иван поп Ганчев сред съселани пред кооперативната изба 1932 г.

опазването и обогатяването на храма и като тях се утвърждава като активен общественик. На обществени начала работи в кооперацията и читалището. Дружелюбен, отзивчив към нуждите на хората, тих и скромен, той спечелва уважението на енориашите си. Умира през 1994 г. Гробовете на починалите свещеници са в църковния двор.

С протокол №1 от 24 март 1937 г, църковното настоятелство взема решение за ремонт на църквата - смяняне на покрива и обикновените прости керемиди да бъдат подменени с марсилски цигли, боядисване на голямото кубе, ремонт на малкото кубе и поставяне на камбаната на него. В протокола е отбелязано, че камбаната е поставена на гървени стълбове, които са почти прогнили. Затова е извикано техническо лице - инженер-архитект Димо Мишев от гр. Ловеч, да огледа мястото и се реши въпросът с построяването на нова камбанария. Решено е на мястото на старото по малко кубе да се построи ново, което може да поеме тежест до 500 кг. Освен това е сметено, че с постройката на това кубе ще се даде по-красив външен вид на църквата,

камбанният звън ще се чува на още по-голямо разстояние. Изчислено е, че строителството на това кубе-камбанария ще струва не повече от 15 000 лв. затова църковното настоятелство взема решение за строителство по стопански начин, като изграждането на новото кубе-камбанария и ремонта да стане едновременно.

С протокол №1 от 10.V.1938 г. е взето окончателно решение за строителството, като за целта бъде изтеглен влогът на църквата, намиращ се в кредитната кооперация в селото от 8752 лв. /книжка №47 от 31.III.1934 г./, а също така изтегляне на влога от Българска земеделска банка в гара Левски /спестовна книжка №039712/ и лихвите към влога в размер на 12 400 лв. С протокол №3 от 22.VII.1938 г. отново е разгледан въпросът със строителството на кубето-камбанария и се взема решение за разширяването на същото и повишаване на височината му. Строителството се извърша от майстор Петър Монев Петков от с. Каменец, Плевенско. Строителството възлиза на 15600 лв. С протокол №5 от 11.IX.1938 г., назначена от настоятелството комисия приема строителството на новата камбанария и монтирането на камбаната в нея.

След построяването на новата камбанария на давен ред настоятелството поставя за решението на въпроса за построяването на килия. С протокол от 4.III.1940 г. настоятелството взема решение да се загради притвора пред църквата, да се монтират врати и прозорци. Строителството се извършва до края на м. юли след което е взето решение на мястото на плочника в притвора /килията/ да се монтира дървено „дюшеме“ което се осъществява от майстор Найден Гечев от с. Горско Сливово. Николай Потоцки извършва бояджийските работи.

Прави приятно впечатление, че свещ. Иван Ганчев Попов е полагал системни грижи за поддръжката на църковната сграда и храма. В продължение на десетина година са извършени няколко ремонта на същите. Построена е оградата на църковния двор, построяването на новата камбанария и притвора пред храма, прекарването на водопровод през църковния двор и построяването на чешма пред входа и пр.

Оградата на църквата е направена през 1929 година, а през 1938 г. по инициатива на свещ. Иван поп Ганчев е построена новата камбана-

рия и антрето пред храма. Старата камбанария се е намирала до входа на църковния двор, в лявата страна на пътната врата. Тя представляваше сървена пирамида /от греди/, на която бе поставена камбаната.

Църковната камбана е отлята през 1912 г в с. Горно Бърдо, Серско от майстор Иван Димитров. Заедно с голямата камбана е отлята и друга - малка камбанка, която е била предназначена за биене заедно с голямата. Но когато, новопостроеното училище отваря вратите си през есента на 1914 година, свещеникът прави предложение и църковното настоятелство го приема малката камбанка да бъде дарена на училището. Църквата прави това дарение на 21 ноември същата година, когато е патронния празник на църквата „Св.Архангел Михаил“. Тази камбанка призоваваше учениците да тръгват за училище сълги години, когато по-голяма част от населението още не е имало будилник.

Ще се опитам да Ви представя църквата със снимки.

Църквата в с. Крушуна сега

